

er nok saa ubetydeligt; derved finder jeg min Beroligelse. Men Den, som ikke kan berolige sig ved almindelige Valg for Communen, kan heller ikke finde Beroligelse i almindelige Valg, med Paahæng af et ubestemt nok saa lille directe Stattepaalæg; og, naar den ærede Forslagsstiller til Støtte for sin Anskuelse har paa-beraabt sig den engelske Communallov, saa troer jeg, at han maa have været temmelig uheldig i dens Opfattelse, naar han virkelig antager, at Valgbesøielsen i de engelske Municipaliteter gaaer nær saa vidt, som den vilde gaae hos os efter hans Forslag. Jeg finder i den Oversættelse, hvorpaa han beraaber sig, at de Ord, som findes i den 9de Artikel af den engelske Municipallov af 5te Sept. 1835: „who shall have occupied any house, warehouse, counting-house or shop“ ere oversatte med: „som har havt Beboelsesleilighed, Bou-tik eller Varelager“; men jeg maa gjøre den ærede Forslagsstiller opmærksom paa, at ved Udtrykket „occupied“ forstaaer den engelske Communallov noget ganske Andet, end at have havt Beboelsesleilighed i et Huus, hvoraf der er svaret Fattigskat. Jeg skal ikke her indlade mig paa vidtløftige Deductioner, som maaskee kunde være uforstaaelige for en stor Deel af dem, som ikke kjende nøiere til den engelske Lovgivning, men jeg vil henvise Forslagsstilleren til Sewells Udgave af Municipalloven, som udkom kort Tid efter dens Udfærdigelse, endnu i Maret 1835, og han vil da, endog saa blot af den Vidtløftighed, hvormed dette enkelte Lovsted er omhandlet, see, hvor vanskeligt det er, at giengive Betydningen af det engelske „occupied“, og at den engelske Lovgivning lægger en særdeles Vægt paa dette Udtryk, der vist nok i enkelte Tilfælde ogsaa kan overføres paa en Leier, som, naar han har betalt Fattigskatten, af sin Leiede Bolig kan faae Ret til at lade sig indskrive paa Borgerrullen, men at dette dog kun er under ganske særegne Omstændigheder, og at det tvertimod ikke er i de fleste Tilfælde, at Leieren kan betragtes som Borger og Valger. Det er i ethvert Tilfælde, saa forekommer det mig, forbundet med ikke liden Vanskelighed at overføre enkelte Bestemmelser af en fremmed Lovgivning paa et andet Land; men naar det i Almindelighed kan siges

at være Tilfældet, saa tør jeg dristigt paastaae, at man endnu meer skal vogte sig for at gjøre det med Hensyn til den engelske Lovgivning, hvor Alle, Uge indtil Lovsproget, er af en saa ganske eiendommelig Natur. Jeg troer saaledes, at, naar Forfatteren mener, at det, hvad der efter hans Lovforslag vilde blive Tilfældet her, omrent er det Samme som det, der er Tilfældet i England, at Alle, som betale directe Afgifter, ere Valgere, saa feiler han; jeg troer, at han feiler, ikke blot fordi det slet ikke er saa almindeligt i England at betale directe Afgifter, som det er Tilfældet efter vor Lovgivning, da det vil erindres, at et Tjenesttyende hos os kan sættes i directe Afgift til Communen, og altsaa vilde den, som ifølge Valgloven er udelukket fra Rigsdagsvalg, og altsaa ogsaa ifølge Forslagsstillerens egen Paragraph ikke skulde blive deelagtig i den active Valgret i Communen, ikke desto mindre have den Qualification, hvorpaa han synes at lægge saa megen Vægt — men ikke blot er det langt mindre almindeligt at betale directe Afgifter til Communen i England end her, men man betaler der slet ikke saa smaa Bidrag som her, og en stor Deel af dem, som kunne siges at betale directe Afgifter, ere ikke engang Valgere efter Municipallovgivningen i England. Jeg behøver derfor ikke engang at bemærke, hvad Forslagsstilleren desuden selv har erkjendt i sin Udvikling, at Municipalanordningen af 1835 i England slet ikke spiller den Rolle, eller har den Almindelighed, som denne Lov skulde have hos os. Hvor liden Betryggelse det giver, at binde den active Valgret til den blotte Omstændighed, at man giver et og hvilket som helst directe Bidrag til Communen, er mig ligesaa indlysende, som at det er en uheldig Tanke, at grunde den active Valgret i Communen, hvor Alting dog dreier sig — og det er bleven indrømmet næsten af Alle — om noget reent Materielt, at grunde, siger jeg, den active Valgret der paa en idealistisk Grundvold. Og dog have foregaaende Talere udhævet det som noget Fortrinligt ved dette Lovforslag, at det kommer ind paa Grundlovens idealistiske Gebeet for den active Valgret, og at man her ogsaa i Communen i 30 Aars Alderen gaaer ud paa at søge den Garantie, som man paa andre